

- Komisija neesot pārbaudījusi, vai apstrīdētās atbalsta shēmas rezultātā attiecīgajiem uzņēmumiem tiešām tiek radīta priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Taču šis priekšnoteikums esot būtisks valsts atbalstam, un tādēļ Komisijai tas esot bijis jāpārbauda, pirms konstatēt valsts atbalsta pastāvēšanu, jo pretējā gadījumā tā neizpilda tai LESD 296. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums un no LESD 296. panta izrietošā pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde, jo Komisija neesot pareizi novērtējusi jautājumu par apstrīdētā pasākuma selektīvo raksturu.
- *WIB 92 185.* panta 2. punkta b) apakšpunkts un no tā izrietošā virspeļņas atbrīvošanas no nodokļiem sistēma ir pieejama visiem uzņēmumiem, kuri atrodas pielīdzināmā faktiskā un juridiskā situācijā un kuru darbības ietilpst apstrīdētā pasākuma piemērošanas jomā. Apstrīdētais pasākums tādējādi neaprobežojas tikai ar noteiktiem uzņēmumiem, kurus var definēt tikai pēc īpašām pazīmēm, un tādēļ tas nav selektīvs LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- Primāri pakārtoti, Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka virspeļņas atbrīvojums no nodokļa nav pamatregulējuma apakšsadaļa. Virspeļņas atbrīvošana no nodokļa, pamatojoties uz sinerģijas un apjomradītiem ietaupījumiem, piemērojot “*arm’s length*” principu, ir noteikumu par visu ar nodokli apliekamo peļņu neatņemama apakšsadaļa un tādēļ to nevar aplūkot kā atkāpi no pamatregulējuma, kuras rezultātā rodas selektivitāte.
- Sekundāri pakārtoti, Komisija nevarot pierādīt, ka Beļģijas *Rulingcommissie*, piemērojot *WIB 92 185.* panta 2. punkta d) apakšpunktu, nesaistītu uzņēmumu darījuma principu ir piemērojusi nepareizi. Komisijas argumentācija neesot saskanīga, un tā esot ņēmusi vērā svarīgus elementus, taču tie esot acīmredzami pretrunīgi un tiem trūkst nepieciešamā saskanīguma.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ar atgūšanas pienākuma noteikšanu tiek pārkāpts tiesiskās noteiktības princips.
- Pamatojoties uz Komisijas pastāvīgo lēmumu pieņemšanas praksi, kurā nav tikusi apšaubīta starptautiski atzītā “*arm’s length*” principa piemērošana, tiesiskas noteiktības principam būtu pretrunā, ja šajā lietā būtu jāpiemēro rīkojums par piešķirtā atbalsta atgūšanu. Tas tādēļ, ka, pamatojoties uz pastāvošo lēmumu pieņemšanas praksi un judikatūru, nevar atzīt, ka *WIB 92 185.* panta 2. punkta b) apakšpunkts ir pretrunā LESD 107. pantam.

⁽¹⁾ Padomes 2015. gada 13. jūlija Regula (ES) 2015/1589, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.).

Prasība, kas celta 2016. gada 4. jūlijā – Axel Springer/EUIPO – Stiftung Warentest (“TestBild”)

(Lieta T-359/16)

(2016/C 296/53)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Axel Springer SE (Berlīne, Vācija) (pārstāvji – K. Hamacher un G. Müllejans, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: *Stiftung Warentest* (Berlīne, Vācija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “TestBild” – reģistrācijas pieteikums Nr. 4 555 579

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 4. maija lēmums lietā R 555/2015–4

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.
-